

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

colecție coordonată de
Magdalena Mărculescu

Moira Fowley-Doyle

Sezonul accidentelor

Traducere din engleză de
Cătălina Stanislav

3
TREI

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

*Așa că hai să ridicăm paharele pentru sezonul accidentelor,
Pentru râul de sub noi, unde ne înecăm sufletele,
Pentru vânătași și secrete, pentru fantomele de pe tavan,
Încă un pahar pentru drumul plin de apă.*

Când am auzit-o pe Bea scandând cuvintele astea, m-am simțit de parcă insecte mărunte mi se strecurau pe sub coloana vertebrală, gata s-o schimbe. Urma să mă sfârâm și să mă îndoii, să mă transform în altceva. Ne transpirau tâmplele sub măști, dar nu le-am dat jos. Parcă deveniseră parte din pielea noastră.

Focul pocnea și gema în mijlocul camerei și arcurile de deasupra ușilor șopteau. Habar n-am cum de știam că ochii lui Sam erau închiși sau că Alice avea o crampă într-o parte. Știam doar că eram fiecare din ei. Eram Alice cu gura ei pe jumătate deschisă, poate a încântare sau a frică; eram Sam, cu pumnii strânși; eram Bea, legănându-se în fața tuturor, în rochia ei udă de transpirație; și eram eu, Cara, simțindu-mă de parcă în orice moment puteam să-mi ies din piele. Picioarele lui Bea băteau ritmuri de tobă în podeaua de lemn. Cuvintele îi erau din ce în ce mai zgomotoase. În scurt timp, ne mișcam cu toții și scândurile din podea făceau să tremure tavanul de sub noi. Vinul ne zbură din pahare și curgea pe podea ca sângele.

Când am tropăit în jurul focului, în rămășițele dormitorului matrimonial, am trezit ceva. Poate era ceva înăuntrul nostru; acel ceva misterios care unește toate vertebrele din coloanele noastre, sau care ne ține dinții lipiți de gingii. Poate era ceva între noi; ceva în aer sau în flăcările care ne înconjurau. Sau poate era casa în sine; fantomele dintre pereți sau amintirile prinse în spatele fiecărei încuietori, poveștile din crăpăturile dintre scânduri. Aveam să ne facem bucăți, să fim tăiați în două și să reapărem din nou întregi, aveam să ne ferim de cuțitul magicianului și să ne dăm în cel mai înalt carusel cu lanțuri. În casa cu fantome, în ultimele zile ale sezonului accidentelor, noi nu aveam să murim vreodată.

1.

Elsie apare în toate fotografiile mele. Știu asta pentru că m-am uitat la toate pozele cu mine și familia mea din ultimii șaptesprezece ani și ea e în toate. Nu mi-am dat seama de asta decât noaptea trecută, în timp ce ștergeam șase luni de imagini din telefon. Ea, în vestiar la ora prânzului. Ea, în colțul imaginii la fiecare tur al școlii. Ea, în toate piesele de teatru. M-am gândit: *Ce coincidență, Elsie apare în toate pozele mele*. Apoi, având o bănuială, m-am uitat prin restul fotografiilor din computer. Și pe cele pe care mi le lipisem prin jurnale. Și în albumele foto ale familiei mele. Elsie apare în toate.

Își întoarce spatele la cameră la zile de naștere. E în vacanțele cu familia și se plimbă de-a lungul coastei. O mică parte din ea apare și în geamurile și oglinzile din fundal atunci când dai zoom la pozele făcute acasă: un cot aici, o gleznă dincolo, o șuviță din părul ei.

Chiar există așa ceva, coincidențe? *Atâtea coincidențe?*

Elsie nu e prietena mea. Elsie nu e prietena nimănui, de fapt. E doar tipa aia care vorbește prea încet și stă prea aproape, tipa cu care obișnuiai să fii oarecum prietenă când aveai opt ani și taică-tău tocmai murise, dar care

În mare a rămas în trecut cu tot cu păpușile de cârpă și seturile de ceai și alte epave ale copilăriei.

Am aranjat o mostră reprezentativă de șaptezeci și două de poze de pe telefonul meu, făcute în ultimii câțiva ani, ca să i-o arăt lui Bea înainte de ore. Vreau s-o întreb dacă se întâmplă ceva foarte bizar sau lumea e în halul ăsta de mică încât cineva poate să apară în toate fotografiile altei persoane.

Nu i-am arătat pozele astea lui Sam încă. Nu știu de ce.

În fotografii mai vechi, casa mea arată ca o casă din desene animate: nicio mașină pe aleea din față, draperii colorate încadrând geamurile în formă de clepsidră, un nor de fum deasupra șemineului arătând ca vata de zahăr albă sau ca un fuior de bumbac. Eu la șapte ani, jucându-mă Șutește șunca¹ cu Alice pe asfaltul din fața casei. Și acolo, în colțul imaginii, un picior, tivul unei fuste tartan și talpa tipului cumișel de pantofi maro pe care îi poartă Elsie mereu.

Pozele alea fuseseră făcute cu zece ani în urmă; în dimineața asta nu există niciun fum ca fuiorul de bumbac care să iasă din șemineu și draperiile clepsidră de la geamul de la sufragerie o încadrează pe mama sărind într-un picior, încercând să-și tragă o cizmă pe celălalt. Alice, afară, dă și ea din picior nerăbdătoare. Se apropie încet de geam și bate în el, spunându-i mamei să se grăbească. Sam râde din hol, invizibil în soarele dimineții,

¹ În original *Snatch the Bacon*, joc pentru copii în care se formează două echipe, stând față în față. Fiecare dintre copii va avea un număr care corespunde cu un număr din echipa adversă. Scopul jocului este ca, la comanda persoanei care arbitrează jocul, cele două persoane care poartă numărul strigat de arbitru să încerce să aducă „bucata de șuncă” care se află între cele două echipe. Echipa care aduce de cele mai multe ori șuncă este cea care câștigă. (N. t.)

care aruncă în penumbră tot ce e mai departe de ușa de la intrare. Îmi îndes pumnii și mai adânc în buzunare și mă uit la cer. Sunt câteva fâșii de nori care atârnă acolo, reflectându-mă cum stau rezemată de mașină.

Alice e sora mea. E cu un an mai mare decât mine și cu un milion de ani mai înțeleaptă, sau așa îi place ei să creadă (și s-ar putea să aibă dreptate; de unde să știu? Nu-s tocmai înțeleaptă). Sam e fostul meu frate vitreg, o chestie destul de complicat de zis, dar din moment ce părinții noștri au divorțat, practic el nu mai este fratele meu. Tatăl lui a fost căsătorit cu mama mea, până când a dispărut acum patru ani. A fugit cu un antropolog și acum își petrece timpul studiind giboni în pădurile tropicale din Borneo. Sam locuiește cu noi de șapte ani, deci presupun că din toate punctele de vedere e fratele meu, dar în general e doar Sam, stând în picioare în umbra din hol, cu părul negru intrându-i în ochi.

Știind că până se adună toată lumea în mașină o să mai dureze ceva, scot mâinile din buzunare și îmi deschid iar telefonul. Mă uit prin poze pentru a treia oară în dimineața asta, jucându-mă de-a Găsește-o-pe-Elsie, ca în cărțile alea cu *Unde e Wally?*

Nu-mi dădusem seama niciodată că Elsie pare mereu îngrijorată. Cute de încruntare îi încrețesc fruntea și gura ei se strânge, puțin bosumflată. Până și părul îi pare îngrijorat, cumva, când stă cu capul întors. Asta e o realizare. Mă întreb cum îmi arată mie părul când stau cu capul întors. Ceafa mea nu e ceva ce văd foarte des; spre deosebire de Elsie, eu stau la poză atunci când mi se face una și zâmbesc.

Când capul lui Alice e întors (ca atunci când, de exemplu, bate în geamul din camera din față pentru a

douăzecea oară ca s-o grăbească pe mama, care a uitat ceva — telefonul, geanta, capul — și s-a întors sus să-l aducă) părul ei pare sobru. E vopsit cu două nuanțe mai deschis decât blondul ei natural, mereu de la rădăcină, perfect întins, strâns legat cu o agrafă de păr din aia de făcut cocuri, străpuns de două bețe. Părul lui Alice e foarte nu-te-pune-cu-mine.

Mama are păr mov. Îi cade pe umeri în valuri nepieptănate în timp ce conduce, și flutură când dă din cap. Fire de păr i se agață de luciul de buze; le scuiță afară când vorbește. Astăzi și-a făcut unghiile cu aceeași culoare. Dacă ar fi fost orice altă zi din an, pe drumul ăsta către școală, s-ar întinde spre Alice pe locul din dreapta sau și-ar aranja părul, și-ar linge buricul degetului ca să-și netezească machiajul din jurul ochilor sau ar bea cafea dintr-un termos, așa cum unii oameni trag dintr-o țigară, dar se apropie de sfârșitul lui octombrie și Alice a căzut pe scări aseară, așa că mama strânge de volan cu mâinile ei cu oasele degetelor albe și unghii mov. Nu ne-ar fi dus cu mașina, dar e convinsă că e mai periculos să mergi pe jos.

— Te mai doare capul, iubito? o întreabă pe Alice.

E a treizeci și doua oară când a întrebat-o în dimineața asta (a optzeci și noua oară de când s-a întors de la spital noaptea trecută). Sam își mai trage o linie roșie cu pixul pe mână. De fiecare dată când întreabă mama ceva, gura lui Alice devine tot mai mică.

Sam se apleacă și-mi șoptește la ureche:

— Fac pariu pe una de 10 că Alice o să țipe înainte să ajungă la o sută.

Întind mâna să pecetluim înțelegerea. Sam are o strângere de mână fermă și caldă. Îi spun lui Alice încet de tot să se țină tare până ajungem la școală.

— Aveți toți mănuși, da? întreabă mama. Și, Sam, o să-ți scriu un bilet pentru chimie. Vă e destul de cald tuturor? V-ați luat vitaminele de dimineață, da?

— Sigur, Melanie, îi răspunde Sam.

Îmi zâmbește cu toată gura. Alice n-o să reziste niciodată să fie asaltată așa. Mama îi mai aruncă o privire scurtă de tot înainte să-și întoarcă, grăbită, privirea la drum. Alice își leagă cu grijă o eșarfă de mătase care să-i acopere bandajul din jurul capului. S-a dat cu fard de ochi negru, ca să nu i se mai vadă așa tare vânătaia de pe față. Arată ca o țigancă din cărțile cu povești, purtând o uniformă de școală.

Ajungem la intersecția de dinaintea școlii. Părul mamei se unduiește peste tot în timp ce încearcă disperată să se uite în toate părțile deodată înainte să treacă prin traficul destul de lejer. Ne mișcăm cu viteza melcului. Ceilalți șoferi claxonează.

După ce parchează, mama își pocnește degetele și își scutură mâinile. Își dă jos ochelarii de soare și ne împarte fiecăruia un pachetel pentru prânz.

— S-aveți grijă, da?

O strânge pe Alice de umăr cu drag.

— Te mai doare capul, iubito?

Buzele lui Alice nu se mai văd. Țipă scurt și fără niciun cuvânt, nu se uită la mama și fuge din mașină direct spre intrarea principală a școlii. Eu mă trântesc înapoi pe locul meu.

— Scoate banul, soro, bombăne Sam.

Când ne dăm jos din mașină îi întind fără chef o hârtie de 10. Îi fac mamei cu mâna și ea pornește mai departe cu grijă.

— Nu-s soră-ta, îi amintesc.

Sam își pune brațul pe după umerii mei.

— Dacă tu zici, *petite soeur*, spune el.

Oftez și dau din cap.

— Știi că asta înseamnă soră, Sam, suntem în aceeași clasă la franceză.

Când Sam se îndreaptă spre dulap să-și ia cărțile pentru prima oră, mă duc s-o caut pe cea mai bună prietenă a mea în clădirea principală a școlii.

Bea stă jos în partea din spate a bibliotecii, cu cărțile de tarot întinse pe biroul din fața ei. Îi place să ghicească în cărți în fiecare dimineață, ca să știe cum are să-i fie ziua aia. Lui Bea nu-i plac surprizele. N-ar surprinde-o să știe că grupul mic de anul trei care stă cu câteva bănci mai în spate chicotește și vorbește în șoaptă pe la spatele ei, așa că nu-i atrag atenția asupra lor. Oricum, sunt pe jumătate convinsă că Bea ar putea să deoache pe oricine o jighește.

Îmi dau jos una din cele două perechi de mănuși de pe mâinile mele nesuferit de calde (nu e vreme de căciuli și mănuși, dar mama nu vrea să ne lase să ieșim din casă fără ele) și-mi trag un scaun față în față cu Bea, de partea cealaltă a băncuței. Îmi las bărbia pe scaunul din fața mea.

— Elsie apare în toate pozele mele, îi spun.

Bea și cu mine ne uităm automat în partea cealaltă a bibliotecii, către geam. De obicei, până la ora asta a dimineții, Elsie avea standul de secrete deschis deja. Cei mai mici erau mereu primii care veneau la ea, înainte să se sune de intrare, înainte să deschidă îngrijitorul vestiarele și înainte să iasă bibliotecara din birou și să ne trimită la ore. Vin pe rând, își scriu secretele la vechea mașină de scris a lui Elsie și ies din bibliotecă, cu capul plecat, prefăcându-se că sunt absorbiți de conținutul genților

lor de școală. Cutia lui Elsie e din ce în ce mai plină de lucruri care nu pot fi spuse. Nu e aici în dimineața asta, totuși. Poate întârzie.

Bea se întoarce spre mine.

— Ce vrei să spui?

Îmi scot telefonul și-i dau să vadă. Arăt către părul cenușiu, către pantofii cumiți, cutele de îngrijorare din sprâncenele fiecărei Elsie din fiecare fotografie.

Bea se uită mult timp la fotografia. În cele din urmă, își ridică privirea. Are sprâncenele împreunate și gura ei e o linie subțire.

— Cara, asta e... își scutură ea capul ușor.

— Puțin mai ciudat decât de obicei?

Îmi pun vârful degetelor pe frunte și închid ochii. Bea citește în cărțile de tarot și aprinde lumânări pentru fantome. Zice că magia e peste tot în jurul nostru și râde când colegii noștri o numesc vrăjitoare. Dar asta e diferit.

Bea se mai uită o dată la poze, trece prin toate, se oprește, apasă pe ecran și mărește imaginea.

— Crezi că e pe bune? îi spun de sub palme. Sau crezi că-s nebună? Te rog, nu zice că ambele.

Bea nu spune nimic. În schimb, își amestecă pachetul de cărți și le așază încet, una câte una, pe biroul dintre noi. Se uită înspre cărți, și înapoi la mine, și din nou înspre cărți. Când în sfârșit mă privește din nou, are o expresie pe care n-am mai văzut-o de mult.

Se uită atent la căciula mea de lână, la perechea de mănuși rămasă sub perechea pe care tocmai mi-am dat-o jos, la colanții groși și la ciorapii pe care îi port sub fusta uniformei, la plasturele de pe deget, la fașa elastică de pe încheietura mâinii, aroma vagă de echinacea și anxietate care mă urmărește ca un nor trist și bizar.